

ΣΤΗΝ ΟΑΣΙ ΤΗΣ ΒΙΛΜΑ

ΤΟΥΑΡΕΓΚ, ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Η παράξενη φυλή του Άμωρ Μπέν Χουαράν. Η κατασπινώ σεις της στις όασις του Νότου. Η παροιμιώδης φιλοξενία των υπαίτιών της έρημου. Το παράξενο έθιμο του γάμου. Ένας πο ιπτικός διαγωνισμός για την κατάκτηση του «Γαλάζιου Άστρου». Η αξίση του γιου του σείχη Ράς έλ Μπεϊντά. Η τελ ετή του γάμου του με την πιό όμορφη «κέρη της έρημου», κλπ.

ΤΙΣ όασις του Νότου, εκεί που ζούν οι αιγυπτιακοί Τουαρέγκ, πέρασα τις πιό όμορφες και τις πιό γοητευτικές μέρες του ταξειδιού μου, γράφει ο Γάλλος δημοσιογράφος Πιόλ Μαριμόν. Η νύχτες εκεί κάτω έχουν μι' αφάνταστη μαγεία κ' η άπειρατη έρημος σαγηνεύει τον άνθρωπο που θά τύχη να φτάση ως το Τομιοκτού και στην δασι Βίλμα. Έμεινα μιá εβδομάδα ανάμεσα στους μπρούτζινο-Τουαρέγκ και κοιμήθηκα κάτω απ' την ίδια χρυσοστόλιση σκηνή του άρω...

...ου. Κι' ομολογώ ότι και σήμερα που θρίσκουμε πολλές χιλιάδες μίλια μακριά, ευχαριστώ θα τραβούσα τους κόπους του μαρτυρικού ταξειδιού της Άφρικής για να περάσω ακόμη μιá εβδομάδα με τους «γυιούς της έρημου».

Είχα φτάσει στη φυλή τους την ώρα που ο ήλιος έγερνε πίσω από τις φοινικές της όασις. Ο όδηγός μου πού ήξερε τις συνθήσεις των Τουαρέγκ, κράτησε το «μεγαρί μου, την καμήλα μου, τ' ανάχωμά μου να γουατση και μου ειπε με σεσάσμο:

—Σίντυ, είν' η ώρα της προσευχής. Ο Μανσοού θέλει να μιση με τον Κύριό του!

—Και χωρίς να περιμένη την άπάντησί μου, γονάτισε στην άμμο, γύρισε προς το μέρος της Μεκκάς, σήκωσε ψηλά τα χέρια και θυθίστηκε σέ μιá έκσταση που μου συγκλόνησε την ψυχή μου. Μην ξέροντας τί να κάνω, τραβήχτηκα παράμερα και τόν άφησα να έκτελεση το ιερό καθήκον του προς το μεγάλο του προφήτη. Πέρα, στο βάθος του όρίζοντος, φαινότουσαν η λευκές σκηνές των Ζουαρέγκ. Η τελευταίες άχτινες του ήλιου, τις έκαναν να παίνουν παράενα σχήματα. Έπειτα το φως της μέρας ύποχώρησε και στο άπέρατο γαλάζιο τ' ουρανού η νύχτα άφησε να φανούν τά λαμπερά της άστρα. Η έρημος ζυγνύοσς από τη νάρκη της.

—Έμπρός, σίντυ, μου ειπε πάλιν ο όδηγός μου, άς συνεχίσουμε το δρόμο μας. Πρέπει να φτάσουμε πριν να κλειστούν οι Τουαρέγκ στις τέντες τους. Δεν θά ήταν διάλοο εύγενηκό να τους στερούσαμε τη συντροφιά των γυναικών τους. Ο Άλλάχ αγαπάει τον σφέντη μου και θά τόν κάνη να φτάση σάν μεγάλος και παντοδύναμος σίντυ!

Έγουν γραφή πάρα πολλά πράγματα για τη ζωή αυτών των ιπποτικών παιδιών της έρημου κι' όστόσο κανείς δεν έτυχε να πληροφορήση τους άναγνώστες του για μερικές παράξενες συνήθειες των Τουαρέγκ και για την άγάπη των γυναικών τους. Η φυλή του Άμωρ Μπέν Χουαράν, που ζούσε κοντά στην δασι της Βίλμα, είνε η πιό παράδοξη απ' όλες και διατηρεί όλη την μεγαλοπρέπεια και την υπερφάνεια των παλιών αρχόντων της Σανάρας. Δεν λερώνει τά χέρια μ' ανθρώπινο αίμα, ζή με άξιοθαύμαστη γαλήνη κ' οι άνδρες της είνε οι πιό πιστοί όδηγοί καραβανιών. Συνεργάζονται με τους στρατιώτες της Λεγεώνας των Ξένων, τους βοηθούν στις καταδιώξεις των έπικιδνυαν ληστών και θυσιάζουν τη ζωή τους για να υπερασπισθούν τά έμπορεύματα που τους έμπιστεύονται να τά μεταφέρουν σά λιμάνια της Μεσογείου. Οι ίδιοι επίσης όδηγούν τά καραβάνια των περιηγητών από τους άσφαλείς δρόμους της έρημου κ' είνε οι πιό καλοί φίλοι των Γάλλων άποίκων. Οι Ταργκοί, οι λησται της Σαχάρας, δεν τους έχουν και σέ μεγάλη ύπδληψη. Όπου τους θρούν τους σφάζουν άλλάτμα και τακτικά κάνουν έπιβρομές στις κατασκηνώσεις τους και προσπαθούν να τους έξοντώσουν. Τους θεωρούν προδότες των παραδόσεων της έρημου. Κι' όμως οι Τουαρέγκ, είνε οι μόνοι που όστερ' από τόν Άλλάχ, πιστεύουν τυφλά στήν Ήρατα. Πράγματι, όλα τά τραγούδια τους μιλούν γι' αυτόν. Ο Άνρι Μπασσώ, γράφοντας για την φιλολογία των Βερβερίνων, αναφέρει ότι κάθε Τουαρέγκ είνε ποιητής που έξυμνει με παθητικά λόγια τά δ-πλα του, το μεγαρί του και την όμορφη γυναίκα του. Είνε τά μόνο πράγματα αυτά, σά όστια στροβίλει την ευτυχία του.

Όταν φτάσαμε στην κατασκήνωσι των όδηγών των καραβανιών, ο άρχηγός τους, ντυμένος με τό γροσκοκνητό μαυρό κ' άσπρο «άντερ» του κι' έχοντας σκεπασμένο τό πρόσωπο δε τά μάτια με

τό τουρμπάνι του, θύγηκε απ' τη σκηνή του κι' έστειλε έναν «πολεμιστή» της ακολουθίας του να μάρωρηση ποιοι είναστε: Ο πολεμιστής ήρθε κοντά μας μ' όργανά θήματα, σάτθηκε σέ απόσταση λίγων μέτρων και μάρω ειπε:

—Ο Άλλάχ μαζί σας! Ο αθένης μου και κύριός μου, ο βασιλιάς των άπέραντων' έκτάσεων της έρημου, πού έχει μάτι άδειτό και καρδιά λέοντος, ο γυιός του φωτεινού άστρου της μέρας, ο τελευταίος άπόγονος των Μπέν Χουαράν, ο βασιλιάς Άμωρ Μπέν Χουαράν—πού ο Άλλάχ να τόν προστατεύη απ' τό κακό μάτι—σάς προστάζει να τού δηλώσετε ποιοι είναστε, για να σας περιποιηθή με τις άνάλογες τιμές.

Σύμφωνα με τις παραδόσεις της έρημου, κατέχηκα από τό μεγαρί, ύψωσα τά χέρια σάν γαλάζιο τ' ουρανού και τ' άπάντησα με τό ίδιο έπισημο ύφος:

—Σίντυ, είνε ένας φταγός όδοιπόρος. Η νύχτα με θρήκε κοντά στις φοινικές. Είπα τά δοξασμένα ελάμπουρα της φυλής σας, γνώρισα τους «γυιούς της έρημου» κ' ήρθα για να ζητήσω τη φιλοξενία σας. Είμ' ένας Γάλλος, ένας φίλος σας.

Ο πολεμιστής έφερε το χέρι στο μέτωπο, έπειτα γύρισε πάλι στη σκηνή του άρχηγου του, διεθίβασε, ό,τι του είχαμε πη και ξαναήρθε να μάρω συναντήση.

—Ο Άλλάχ άς έλογήσει τά θήματά σας! μου ειπε. Ο βασιλεύς Άμωρ Μπέν Χουαράν όσες περιμένει στη σκηνή του.

Ο «βασιλεύς» Άμωρ ήταν ένας μεγαλοπρεπής άνδρας, μ' άρρενωπή όμορφία και μιá υπερβολική εύγενεία σάνος τρόπου. Μάρω πρόσφερε ένα μεγάλο ποτήρι κατωκίσιο γάλα για να ξεδιψάσουμε, έστρωσε μπροστά στη σκηνή του ένα πολύτιμο χαλί για να πατήσω κ' όσο καιρό έμεινα με τούς Τουαρέγκ η γαλλική σμιαία κυμάτιζε πάνω απ' τη σκηνή του.

Η φυλή του Μπέν Χουαράν είνε τις πιό όμορφες γυναίκες που είνε στή ζωή μου. Έμειοζαν σάν μελαγχρινές Άφροδίτες. Δεν φοβότουσαν τούς άνδρες κ' είχαν μιá τόσο μεγάλη ύπεροφία στό βλέμμα τους, ώστε θά έλεγε κανείς ότι ήθεραν πύση ήσαν όμορφες. Την ίδια μέρα μ' είμας είχαν έρθει στην κατασκήνωσι

Τουαρέγκ φθλαρχος

... οι πρώτοι Τουαρέγκ, από μιá όλλη φυλή που ήταν έγκρατεπισμένη πενήνια μίλια μακριά από την δασι. Άργότερα, την ώρα που έπεσε τό σκοτάδι πάνω στην έρημο, φάνηκαν στην άκρη της όασις κάτι ύψηλα μαύρα σκάνόματα. Ήσαν οι γυιοί της έρημου που έφάντουσαν στη φυλή του Μπέν Χουαράν όδηγώντας τά φορτωμένα μεγαλιό τους. Ο όδηγός μου μου έξήγησε τότε ότι αύτοί οι Τουαρέγκ ήθελαν να ζητήσουν τό «Γαλάζιο Άστρο», την πιό όμορφη όπλαδή γυναίκα της φυλής, που η σήψη της καλλοίης της είνε σπάνι δεσ κάτω στην κατασκήνωσι τους. Ο Άμωρ Μπέν Χουαράν δέχτηκε τά ήδωσ τους κ' όστερ' έτσι τις άπέλευτες φιλοσορηήσεις τούς άφισσε τάς να πλεύθουν στην πηγή της όασις και να πιώσουν τις κουρασμένες κνήφες τους. Έπειτα οι ύποψήσιοι «σαιποοί» κάρησαν σταιροπόδι γύρω στη ρίζα μιás φοινίκιας, άσησαν κατανής τά τουπέκια και τά ντζάκια τους και θνήσαν μέσα από τό υπομνοσδι τους ένα δονα-νο που έυωιαζε σάν πρωτόγιο θολί. Κάθε Τουαρέγκ ένει τό θολί του. Μ' σντό διασκεδάει στις όρες που έξουαίρεται στην κατασκήνωσι, έβγνυνάντου από τέρωρα και την άνασπιμια του. Σ' αύτην όμια την περίπτωσι, οι Τουαρέγκ έ-ποκείτο να τραγουδήσουν τούς τόνους και τά θάσπια που τούς προκάλεσε η άνοσοφία του «Γαλάζιου Άστρου», για τό όποιο ήλ πέρησαν να περισηνοήσσε την άγάπη τους. Τό «Γαλάζιο Άστρο» ήταν πονάνισι, μιá ύπερονο κάρλωσι, με διυγδαλατά μάτια, σασηνευτικό πρόσωπο και άρμονικό κορμί. Ήρθε μ' όλη την οικογενεία της και τούς συγγενείς της και κάρησε ά-πέναντι από τούς ύποψήσιοις αυζόγους της. Έ-κείνοι τότε, ένας-ένας, άρχισαν να της διηγούν-ται μ' αυτοπόνοες στίγους και συνθέσεις τούς κόπους του μακρινού ταξειδιού του, τις στερήσεις, την άγωνία της έρημου και την άπελπισία της καρδιάς του. Η όμορφη Τουαρέγκ άκουσε προσεχτικά τόν πρώτο, χωρίς να δέλγην καμιά σγκηνίσι. Έπειτα χαμογέλασε και τού ειπε:

—Ο πατέρας μου, η μάνα μου, τ' αδελφια μου κ' οι συγγενείς μου θά ληψθούν εν φύγω απ' τη σκηνή τους. Ο Άλλάν να με σ-νηλώση (Η συνέχεια εις την σελ.184 221)

